

ham og selve Ole Vemmeløvs Datter Maren, fejredes som en Jubelfest af hele Menigheden. Med den gamle, halsstarrige Storbondes endelige Overgivelse var den sidste, alvorlige Modstand brudt. Og da man om Aftenen for første Gang samledes oppe paa den Kæmpehøj, der senere skulde faa saa stor Betydning i Menighedens Historie, opsendtes fra mangt et bevæget Hjærte en inderlig Tak til Gud for Aandens Sejrsang her og over det ganske Land.

Nu levede den gamle Pastor Momme ensomt og tilbagetrukkent sammen med en Svigerinde, Frk. Katinka Gude. Den Tid var forlængst forbi, da Sandinge Præstegaardshave spillede en Rolle i Egnens Liv, da dens nu saa velholdte Gange og Plæner nedtrampedes af tungfodede Folkemasser, mens svulmende Sang og begejstret Tale genlød under de ærefrygtsindgydende Kroner. Saa længe var det siden, at man ikke var langt fra helt at glemme, at denne tjørneindhegnede Plet var hellig Jord for Folkesagens Venner, at derinde under den brede Blodbøg havde selve Grundtvigs Barde-Skikkelse en Gang staaet og forkyndt sit Lysets Evangelium; der havde Budstikke-Bojesen talt, og Lindberg, Birkedal, Svejstrup, Frederik Barfod, Dines Pontoppidan og hvad nu alle de Andre